

Anna Łajming Parobk i mëszka

Žił so rôz biédny parobk. Béł serotą. Wiele lat służył ù gbùra i to bez nijaczi zôplatë. W kòzdi dzéń Nowégò Rokù dopòminôł sã ò swój zôróbk, ale gbùr leno gò wësmièwôł. Tak bëlo i slédnym razã. Gbùr wësmièwajacë sã rzekł:

– Bâdzesz miôł zapłaconé, ježlë w trzech dniach zaòrzesz nen nôwiâkszi ôtlög.

Parobk òrôł cwiardą zemiã, co ju wiele lat leża ôtlögã, caļi jeden i drëdži dzéń. Pòd kùńc trzecégò dnia, czej scwierdzył, že dôł radã zaòrac le blós pòlowã pòla, baro sã zajiscył. Sôdł so nasowiały na szcibie i długò rozmiszlôł. Kón trãptôł nogama i niespòkójno pòzérôł na zadamionégò òrôcza.

Narôz, midzë wioldźima kóñsczima kòpêtama, pòkôza sã malinkô pólñô mëszka. Złożëla pazurczi i jãła prosēc parobka, cobë plëgã nie pòniszczil ji norczi. Pòwiôdała, że mieszkô niedaleczkò stâdka i że w gniôzdze sąji môlechné dzecë. Spita, czë parobk minie nen môl, czej mù gò pòkôže? Òn òdrzekł, že zrobi, ò co gò prosy i natêchstopach wstôł, cobë wzac sã za robótã. Jak òrôł, tej òminał pòkôzony môl. Ùredónô mëszka òddzâkowa sã mù i rzekła:

– Rzeczë, co tê bë so žecził, a bâdzesz miôł.

Knôp miôł le jedno žeczenié:

– Chcôlbëm, abë pón mie zapłacył za robótã.

– Słêchój tej dobrze, co cë terô rzeknã – òdezwała sã mëszka. – Òrzë dali, ale rechùj szibë. Jak bâdze jednôstô, òpasój na to, co tê wëòrzesz. To bâdze twòje i òstóniesz bògati.

Parobk òrôł ùwôżno zemiã i rechòwôł szcibë. W jednôsti szcibie nôprzód wëòrôł kòferk, a pòtemù klucz. Nym kluczã òtemkł kùferk, a w nim bëlo skòpicą złotëch dëtków.